

Antallet af dem, der have benyttet sig af den Ret, som Traktaten giver dem, er endnu kun opgjort indtil den 15. Juli. Indtil da er der blevet naturaliseret 2,834 Optantbørn efter Traktaten, og desuden er der naturaliseret 356 Optanter, der ikke falde ind under Traktaten. Det vil altsaa sige, at de 2,834 Mennesker, som før ikke havde nogen Nationalitet at støtte sig til, ingen Rettigheder havde, have nu faaet det, og jeg synes, at alle, der have virkelig Interesse — hvad jeg vil kalde virkelig Interesse — for Nordslesvigerne, maa kunne glæde sig derover.

Det ærede Medlem spurgte dernæst om, hvilken Pris Danmark havde givet for Optanttraktaten. Det forekommer mig, at der deri ligger en Antydning af, at Danmark skulde have givet Preussen en anden Pris end den, man finder nævnt i Traktaten. Det er en Antydning, som jeg paa det bestemteste maa tilbagevise. Det er ikke een, men mange Gange blevet erklæret, at der overhovedet aldrig har eksisteret nogen anden Aftale mellem Tyskland og Danmark end Traktaten, og det erklærer jeg en Gang endnu, hvad der for øvrigt turde være overflødigt. Det ærede Medlem sagde, at han betragtede Indledningen til Traktaten som en Ydmygelse for Danmark. Jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, at det skal være en Ydmygelse. Dersom den der forekommende Henvi- sning gjaldt noget andet, end den gør, kunde jeg maaske have fundet en Ydmygelse deri, men jeg kan ikke se, at der for Danmark kan være en Ydmygelse i, at vi i Indledningen til Traktaten henvise til en Fredstraktat, som vi selv i 1864 have underskrevet.

Der staar endvidere i Indledningen til Traktaten, at ethvert Land efter sin Lovgivning og paa sit Gebet skal bidrage, hvad det kan, til rolige Forhold i Grænse- landene. Det ærede Medlem mente, at denne Del af Indledningen indeholdt Farer for Danmark, og at det var risikabelt, at vi vare gaaede ind paa noget saadant. Men denne Forpligtelse er jo gensidig, den gælder lige saavel for Tyskland som den gælder for os, og naar Tyskland vilde paatage sig den, maatte Danmark ogsaa paatage sig den. At vi derved skulde risikere tyske Indblandinger — det skulde vel navnlig være i den nærmeste Tid efter Traktatens Vedtagelse —, har jeg hidtil intet som helst mærket til, og jeg tror, det vil komme ganske an paa den Maade, hvorpaa man baade paa denne og hin Side af Grænsen tager Forholdene, om man

kan risikere Indblanding i den Anledning. Det ærede Medlem sagde, at det var en farlig Ting for en lille Stat som Danmark at indgaa den Slags Konventioner, som vi have gjort. Ja, jeg skal indrømme Rigtigheden af, at Danmark er en lille Stat, og at vi have indgaaet denne Konvention med en stor Stat, men fordi vi ere en lille Stat, kunne vi dog ikke sige til den store Stat: Vi ville ikke indgaa nogen som helst Overenskomst med jer. Det ærede Medlem bemærkede fremdeles, at han vilde fra- raade Udenrigsministeren at gaa videre ad den Vej, han var slaaet ind paa, da han ikke troede, der var Laurbær for ham at plukke der. Jeg skal hertil svare, at jeg er beredt til, hvis der nogen Sinde viser sig en anden Lejlighed, hvorved jeg kan virke til Gavn for Nordslesvigerne, atter at begynde at arbejde derpaa ganske uden Hensyn til, om jeg som Udenrigsminister tjener Laurbær derved eller ikke.

Det ærede Medlem omtalte til Slutning den ny Foreningslov i Tyskland. Denne Sag skal jeg ganske afholde mig fra at berøre, thi jeg vilde ikke finde det passende, at en Udenrigsminister gav sig til at omtale et i et fremmed Land bebudet Lovforslag, et Forslag til en Lov, der endnu ikke foreligger; det kan være tids nok at omtale Sagen, naar Forslaget en Gang er blevet til Lov, hvis det da bliver det, og vi have set den Skikkelse, Loven har faaet.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg ikke vilde bidrage til, at Kvindefængselet paa Kristianshavn kunde blive flyttet. Jeg skal minde om, idet jeg erklærer, at jeg gerne vilde bidrage dertil, at dette er en Sag, der allerede tidligere har været Genstand for Forhandling her i Rigsdagen. Det var vistnok i Rigsdagssamlingen 1898—99, at der forelaa Lovforslag, gaaende ud paa at sælge det nuværende Kvindefængsel med dets meget store Grund og at opføre en ny Strafanstalt ved Valby for kvindelige Forbrydere.

Der forelaa den Gang et Tilbud fra private Personer om Køb af det nuværende Kvindefængsel, og det var vel det, der gav den nærmeste Foranledning til, at Lovforslaget fremkom. Det viste sig her paa Rigsdagen, at der opstod en ret stor Uenighed om, i eller ved hvilken By det ny Kvindefængsel skulde ligge, og det viste sig navnlig ogsaa ved Sagens Forhandling i Finansudvalget, at man fandt,